

ROMANIA

CURTEA DE APEL [REDACTAT]

SECȚIA COMERCIALĂ, CONTENCIOS ADMINISTRATIV SI FISCAL

Dosar nr. [REDACTAT] 2009

DECIZIE Nr. [REDACTAT] 2010

Sedința publică de la data de 13 Mai 2010

Completul compus din:

PREȘEDINTE - [REDACTAT]

Judecător - [REDACTAT]

Judecător - [REDACTAT]

Grefier - [REDACTAT]

*****

Pe rol fiind judecarea recursului declarat de părțile Direcția Generală a Finanțelor Publice [REDACTAT], Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale [REDACTAT] în nume propriu și în reprezentarea Autorității Naționale a Vămirilor [REDACTAT] împotriva sentinței nr. [REDACTAT] din 08 decembrie 2009, pronunțată de Tribunalul [REDACTAT] în dosarul nr. [REDACTAT] 2009, având ca obiect contestație la executare.

La apelul nominal făcut în ședință publică, au răspuns consilier juridic Eșanu Gabriela din partea recurentei-pârte D.G.F.P. [REDACTAT] și [REDACTAT] cu procură judiciară din partea intimatei-reclamante [REDACTAT].

Procedura legal îndeplinită.

S-a expus referatul cauzei de către grefier care învederează că la data de 12 mai 2010 s-au comunicat la dosar, prin fax, de către recurenta D.R.A.O.V. [REDACTAT] note scrise, atât cu privire la excepția tardivității recursului pe care l-a formulat, cât și cu privire la fondul cauzei, după care:

Reprezentanții prezenți ai părților, arată că nu mai au cereri de formulat în cauză.

Nemaifiind cereri de formulat sau alte chestiuni prelabile, instanța constată cauza în stare de judecată acordând cuvântul pentru dezbateri.

Reprezentanta recurente-pârte Direcția Generală a Finanțelor Publice [REDACTAT] având cuvântul, solicită admiterea recursului astfel cum a fost formulat de partea pe care o reprezintă, susținând oral motivele pe care le-a dezvoltat în scris. Astfel intimata-reclamantă nu a dovedit finalizarea în termen legal a operațiunii vamale, culpa pentru această deficiență aparținându-i în totalitate. În consecință, solicită admiterea recursului, modificarea în tot a sentinței și pe fond respingerea acțiunii. În ce privește excepția tardivității recursului declarat

de recurenta-pârâtă Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale [redacted] laudă la aprecierea instanței soluția ce urmează a fi pronunțată.

Procuratorul intimat-recclamante, [redacted], având cuvântul, solicită respingerea recursului declarat de recurenta-pârâtă D.G.F.P. [redacted] ca nefondat, având în vedere probele administrate în cauză din care rezultă că, și-a îndeplinit toate obligațiile de întocmire a declarației vamale, a achitat garanția pentru bunul trecut prin vamă la data de 08.03.2006, dar biroul vamal nu a operat această garanție. În consecință, solicită respingerea ambelor recursuri promovate în cauză și menținerea sentinței recurate ca fiind legală și temeinică.

S-au declarat dezbaterile închise, trecându-se la deliberare.

C U R T E A

-deliberând-

Asupra recursului de față, în materia contenciosului administrativ, constată următoarele:

Prin sentința civilă nr. [redacted] 08.12.2009, pronunțată de Tribunalul [redacted] în dosarul nr. [redacted] 2009, (dosar înregistrat inițial la Judecătoria [redacted]) care și-a declinat competența în favoarea Tribunalului [redacted], s-a admis acțiunea formulată de reclamanta [redacted] în contradictoriu cu pârțile DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE [redacted] și DIRECȚIA JUDEȚEANĂ PENTRU ACCIZE ȘI OPERAȚIUNI VAMALE [redacted]; în sensul că s-a anulat Decizia nr. [redacted] emisă la 15.12.2008 de către Direcția Generală a Finanțelor Publice [redacted] și s-a anulat în parte Procesul verbal de control nr. [redacted] din 21.10.2008 și din Decizia de regularizare a situației nr. [redacted] din 21.10.2008 emise de către Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale [redacted] respectiv numai cu privire la obligația de plată a reclamantei pentru suma de [redacted] lei, din care suma de [redacted] lei cu titlu de majorări de întârziere aferente datoriei vamale și [redacted] lei cu titlu de majorări de întârziere aferente TVA.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond a avut în vedere următoarele considerente:

La data de 08.03.2006 reclamanta a introdus în țară un bun (scuter marca [redacted]) achiziționat dintr-un stat membru al Uniunii Europene.

Pentru îndeplinirea formalităților vamale, la Biroul Vamal [redacted] s-a întocmit declarația de tranzit nr. [redacted] chitanța și adeverința de reținere pentru suma de [redacted] lei, această taxă achitată în frontieră de reclamantă fiind încusată de Biroul Vamal cu titlu de garanție (fila 10-11 dosarul judecătorecii).

La data de 21.10.2008, Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale [redacted] a întocmit Procesul-verbal de control nr. [redacted] în care s-a reținut că reclamanta a încălcat dispozițiile Codului Vamal, că reclamanta nu a achitat datoria vamală, că se impune sancționarea reclamantei cu avertisment. De asemenea, organul de control a reținut că reclamanta datorează majorări de întârziere la datoria vamală neachitată.

La data de 21.10.2008 D.J.A.O.V. [redacted] a emis Decizia de regularizare a situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal, decizie prin care s-au stabilit în sarcina reclamantei obligații fiscale accesorii în sumă de [redacted] lei.

Această decizie a fost contestată de reclamantă, contestație respinsă prin Decizia nr. [redacted] 2008.

Instanța de fond a constatat că este nelegală stabilirea obligației fiscale de plată în sarcina reclamantei cu titlu de accesorii.

Astfel, la data introducerii în țară a bunului importat de reclamantă erau în vigoare dispozițiile prevăzute de Legea nr. 141/1997 privind Codul Vamal al României.

Potrivit dispozițiilor art. 47 din același cod actual normativ, la introducerea sau la scoaterea din țară a mărfurilor prezentate la vamă, autoritatea vamală stabilește un regim vamal, iar potrivit dispozițiilor art. 48 regimurile vamale sunt definitive sau suspensive.

Autoritățile fiscale au reținut atât în considerentele procesului verbal de control și a deciziei de regularizare, cât și în considerentele deciziei de soluționare a contestației, dispozițiile care reglementează regimul vamal suspensiv.

Or, în actul eliberat reclamantei la data de 08.03.2006 nu s-a consemnat în mod expres regimul vamal al bunului importat, inițialele TN din cuprinsul respectivei declarații nefiind de natură să facă dovada că reclamanta a avut cunoștință la data semnării respectivului act că acesta reprezintă o declarație vamală de tranzit care plasează bunul sub regim vamal suspensiv.

De altfel, din interpretarea dispozițiilor art. 50 și următoarele din Codul Vamal rezultă că plasarea sub un anumit regim vamal trebuie să facă obiectul unei declarații pentru acel regim din partea titularului operațiunii.

Mai mult, art. 92 stabilește că regimul vamal suspensiv se solicită în scris de titularul operațiunii comerciale.

Or, în cazul reclamantei, minoră la data întocmirii operațiunilor vamale, nu rezultă o solicitare expresă pentru plasarea bunului sub regim vamal suspensiv.

Pe de altă parte, potrivit art. 92 alin. 2 din Codul Vamal, prin aprobarea emisă, autoritatea vamală fixează termenul pentru încheierea regimului vamal suspensiv, această

obligație fiind reluată de actul normativ în art. 99. Însă, în nici unul dintre documentele încheiate reclamantei la Biroul Vamal [REDACTED] nu s-a prevăzut termenul pentru prezentarea reclamantei la Biroul Vamal [REDACTED] a bunului importat pentru încheierea regimului vamal suspensiv.

În aceste condiții și având în vedere faptul că reclamanta a achitat la data de 08.03.2006 suma de [REDACTED] lei, tribunalul a constatat că reclamanta și-a îndeplinit obligația de plată a datoriei vamale.

Așa cum rezultă din interpretarea art. 77 alin 4 din Codul Vamal, garanția bănească se achită în vamă în condițiile în care autoritatea vamală nu poate determina imediat datoria vamală definitivă, însă suma achitată de reclamantă și încasată de autoritatea vamală cu titlu de garanție reprezintă cuantumul total al datoriei vamale, neputându-se aprecia că autoritatea vamală nu a putut determina, la respectiva dată, datoria vamală definitivă a reclamantei.

Mai mult, chiar dacă autoritatea vamală a stabilit că reclamanta a efectuat un tranzit vamal și a plasat bunul sub regim vamal suspensiv, avea posibilitatea de a executa garanția contestată de reclamantă.

Or, aprecierea făcută de organele fiscale că încheierea regimului vamal de tranzit (a regimului vamal suspensiv) nu a fost făcută de reclamantă în termen legal, operațiunea de tranzit fiind încheiată din oficiu de către D.J.A.O.V. [REDACTED] la data de 21.10.2008, s-a apreciat că nu poate fi primită. Astfel, în condițiile în care reclamantei nu i s-a stabilit un termen limită pentru încheierea respectivei operațiuni, nu se poate aprecia că aceasta a depășit termenul.

Având în vedere că, în raport de valoarea în vamă a bunului importat de reclamantă la 08.03.2006, datoria vamală era în sumă de [REDACTED] lei, că această sumă a fost achitată de reclamantă la respectiva dată la Biroul Vamal [REDACTED], că autoritatea vamală nu a prevăzut în mod expres în documentele întocmite felul regimului vamal și termenul de încheiere a regimului vamal, instanța de fond constată că nu se poate reține o culpă a reclamantei în achitarea în termen a obligației vamale, culpă de natură să strângă plata accesoriilor fiscale calculate de reclamantă.

Pe de altă parte, la data realizării importului (08.03.2006) între reclamantă și autoritatea vamală s-a născut un raport juridic fiscal, raport juridic în care reclamanta, minoră la respectiva dată, nu a fost reprezentată legal.

Pentru considerentele reținute, s-a constatat că dispozițiile din Procesul verbal de control nr. [REDACTED] și din Decizia de regularizare nr. [REDACTED] din 21.10.2008, prin care s-au stabilit în sarcina reclamantei obligații fiscale cu titlu de majorări de întârziere, sunt nelegale.

Împotriva acestei sentințe au declarat recurs pârții Direcția Generală a Finanțelor Publice [redacted] și Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale [redacted] în nume proprie și pentru Autoritatea Națională a Vămirilor [redacted] prin mandatar Direcția Județeană pentru Accize și operațiuni Vamale [redacted]

1. În ce privește recursul pârții Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale [redacted] curtea, din oficiu, a invocat *excepția de tardivitate*, în raport de dispozițiile art.301 Cod procedură civilă.

Excepția de tardivitate a acestui recurs este întemeiată și urmează a fi admisă, având în vedere că sentința tribunalului a fost comunicată pârții Direcția Județeană pentru Accize și operațiuni Vamale [redacted] la data de 19.02.2009, potrivit dovezii de la fila 56 dosar, iar recursul a fost depus în instanță pe data de 09 martie 2010, în condițiile în care ultima zi a termenului de recurs era 07 martie 2010, astfel fiind încălcate dispozițiile art.301 Cod procedură civilă.

2. În ce privește recursul pârții Direcția Generală a Finanțelor Publice [redacted], se reține că s-a criticat sentința tribunalului ca fiind nelegală și netemeinică sub următoarele aspecte:

- instanța de fond a reținut o situație de fapt greșită în ce privește faptul că datoria vamală ar fi fost achitată la data importului, în realitate suma de [redacted] lei fiind achitată cu titlu de garanție vamală;
- greșit s-a reținut că în actele întocmite nu s-ar fi precizat regimul vamal și termenul de încheiere a regimului vamal, în realitate fiind făcute mențiunile respective în declarația vamală de tranzit;
- operațiunea vamală a fost efectuată prin intermediul comisionarului vamal S.C., [redacted] S.A. [redacted] astfel că nu avea relevanță împrejurarea că intimata-reclamanta era minoră;
- în raport de circumstanțele reale de fapt, organele vamale nu aveau dreptul să opereze garanția vamală în dreptul obligațiilor vamale aferente importului decât în momentul finalizării, de către titular, a operațiunii vamale sau, după caz, în momentul constatării nefinalizării tranzitului vamal în termenul stabilit conform Codului vamal, respectiv la data de 21.10.2008, data constatării deficienței.
- Majorările de întârziere au fost legal stabilite, în raport de dispozițiile Legii 141/1997 privind Codul Vamal, ale Legii 86/2006, Hotărârii de Guvern nr.707/2007 și Regulamentul C.E.E.2913/1992, transpus în Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.150/2005.

Intimata-reclamantă [redacted] a depus la dosar întâmpinare, prin care a solicitat respingerea ambelor recursuri ca nefondate.

Intimata susține că nu i se poate imputa plata majorărilor stabilite prin Decizia de regularizare, întrucât, pe de o parte, autoritățile pârâte nu au verificat situația obligațiilor de plată de la data de 08.03.2006 și până la 21.10.2008, iar pe de altă parte intimata era minoră la data efectuării operațiunii de import și nu a știut că mai are alte obligații, considerând că as achitat datoria vamală, întrucât nu i s-a pus în vedere că ar trebui să se prezinte la Biroul Vamal [redacted] pentru încheierea regimului vamal suspensiv.

Analizând sentința recursivă, sub aspectul criticilor formulate și în raport de dispozițiile legale aplicabile, curtea constată întemeiat recursul de față, pentru următoarele considerente:

Instanța de fond a reținut în mod greșit că la data de 08.03.2006 (data importului bunului) reclamanta și-ar fi îndeplinit obligația de plată a datoriei vamale în sumă de [redacted] lei.

În acest sens, curtea constată că potrivit Chitanței seria [redacted] nr. [redacted]/08.03.2006 (f.20 fond), suma de [redacted] lei a fost încasată cu titlu de „garanție”.

Aceeași mențiune a destinației sumei apare și pe adeverința de reținere a suneilor cu nr. [redacted] din 08.03.2006 (f.21).

Aceste dovezi se coroborează cu consemnările din declarația vamală de tranzit, unde este menționat regimul vamal sub care a fost plasat bunul importat, la căsuța nr.1 - „T.N”, ceea ce înseamnă „tranzit național”, iar în partea de jos a declarației este menționat termenul de 8 zile, în care reclamanta avea obligația să se prezinte la Biroul de destinație, de la [redacted] [redacted], pentru finalizarea operațiunii vamale.

Instanța de fond a apreciat greșit că reclamanta nu a fost în măsură să cunoască semnificația mențiunilor din declarația vamală de tranzit, având în vedere că reclamanta nu a efectuat personal operațiunea de import, ci prin intermediul comisionarului vamal S.C., [redacted] „S.A. [redacted]”.

Din aceeași perspectivă, nu prezintă nici o relevanță faptul că reclamanta era minoră la data efectuării operațiunii vamale.

În stare condiții, faptul că mandatarul reclamantei, în calitate de comisionar vamal, nu i-a adus acesteia la cunoștință obligația de a se prezenta la Biroul Vamal [redacted] pentru finalizarea operațiunii vamale, privește doar raportul de mandat dintre cele două părți (reclamanta având posibilitatea a promova o acțiune în despăgubiri față de comisionarul vamal), dar nu poate conduce la concluzia că reclamanta nu ar datora sumele impuse de organele vamale.

Ca urmare, curtea reține că organele vamale au stabilit în mod legal în sarcina reclamantei obligația de plată a sumei de [redacted] lei-majorări de întârziere având în vedere că suma de [redacted] lei achitată la data de 08.03.2006 cu titlu de garanție nu echivalează cu virarea acestei sume în contul bugetar corespunzător datoriei vamale.

Această sumă a fost încasată și virată din contul de garanții la data de 21.10.2008, așa cu rezultă din Decizia de regularizare a situației nr [redacted] 21.10.2008 (£29 dosar), prin care s-au stabilit majorări de întârziere.

Curtea reține că față de circumstanțele de fapt anterior expuse, în cauză au incidență următoarele dispoziții legale:

- art. 47 din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al României, în vigoare la data înregistrării declarației vamale de tranzit (08.03.2006) care prevede: „Regimurile vamale suspensive sunt următoarele:

a) „tranzitul mărfurilor”

-art. 91 Cod din același cod prevede:

„Regimurile vamale suspensive sunt operațiuni vamale cu titlu temporar care au drept efect suspendarea plății taxelor vamale.”

-art. 94 din Legea nr. 141/1997 prevede:

„Autoritatea vamală cere constituirea unei garanții care să asigure încasarea drepturilor de import ce ar putea fi datorate.”

-art. 98 din Legea nr. 141/1997 prevede:

„(1) Regimul de tranzit vamal se încheie atunci când mărfurile și documentele corespunzătoare sunt prezentate la biroul vamal de destinație.”

-art. 98 din Legea nr. 141/1997 prevede:

„Titularul regimului de tranzit este obligat să prezinte biroului vamal de destinație mărfurile în stare intactă, (...) în termenul stabilit de autoritatea vamală.”

La data efectuării controlului ulterior de către organele vamale, era în vigoare Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României care prevede următoarele:

- art.114: „(1) Regimul de tranzit se încheie și obligațiile titularului se consideră îndeplinite când mărfurile plasate sub acest regim și documentele solicitate au fost prezentate biroului vamal de destinație, în concordanță cu dispozițiile regimului.”

- art.115: „(1) Principalul obligat este titularul regimului de tranzit și răspunde pentru:

a) prezentarea mărfurilor intacte la biroul de destinație în termenul prevăzut și cu respectarea întocmai a măsurilor de marcare și sigilare adoptate de autoritatea vamală;

b) respectarea dispozițiilor referitoare la regimul de tranzit.”

- art.226 : „(1) Datoria vamală la import ia naștere și prin:

a) neîndeplinirea uneia dintre obligațiile care rezultă, în privința mărfurilor supuse drepturilor de import, din depozitarea lor temporară sau din utilizarea regimului vamal sub care sunt plasate;

b) nerespectarea unei condiții care reglementează plasarea mărfurilor sub regimul respectiv sau acordarea unor drepturi de import reduse sau zero, în funcție de destinația lor finală.”

- art.255: „(1) Dacă cuantumul drepturilor nu a fost achitat în termenul stabilit (...);

b) se percepe majorări de întârziere, potrivit normelor în vigoare.”

În aplicarea Codului vamal al României din 2006 a fost emis Regulamentul de aplicare al acestuia, aprobat prin H.G. nr. 707/2007 care, la art. 267, prevede:

„Declarația vamală de tranzit vamal constituie titlu de creanță pentru plata datoriei vamale, în cazul în care transportatorul nu prezintă mărfurile la biroul vamal de destinație în termenul stabilit sau le prezintă cu lipsuri ori substituiti.”

De asemenea, art. 120 din Codul de procedură fiscală, prevede ca majorările de întârziere se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorite inclusiv.

Având în vedere cele prezentate mai sus, rezultă că reclamanta nu a finalizat operațiunea de tranzit vamal, la biroul vamal de destinație, în termenul de 8 zile de la data emiterii declarației vamale de tranzit așa cum sunt dispozițiile legale.

Constituirea garanției vamale nu echivalează cu plata taxelor vamale, fiind o sumă care este păstrată în contul de garanție, până la finalizarea operațiunii vamale, constituirea acesteia având drept scop doar asigurarea încasării drepturilor de import. Organele vamale nu au putut vira aceasta sumă la bugetul statului în contul datoriei vamale decât în momentul în care s-a constatat nefinalizarea operațiunii de tranzit, astfel încât bugetul statului a fost lipsit de folosința acestei sume datorate încă de la data de 17.03.2006, data când reclamanta avea obligația legală de a finaliza operațiunea.

Acordarea liberului de vama, cu condiția finalizării operațiunii în termenul stabilit, nu înlătură dreptul, respectiv obligația organului vamal, de a verifica în termenul de prescripție (5 ani de la acordarea liberului de vamă) operațiunile vamale derulate.

Organelor vamale nu li se poate reproșa pasivitate sau neglijență. Conform art. 100 alin.(1) din Codul vamal, autoritatea vamală are dreptul ca, din oficiu sau la solicitarea

declarantului, într-o perioadă de 5 ani de la acordarea liberului de vamă, să modifice declarația vamală.

În cauză, din neglijența reclamantei, care nu a finalizat operațiunea vamală în termenul legal, datoriile vamale au putut fi stinse abia la data de 21.10.2008, data controlului, în condițiile în care sentința acestora a fost la data de 17.03.2006. Garanția vamală are cu totul alt regim juridic decât obligațiile vamale în sine. Garanția nu poate stinge de la sine datoriile vamale, aceasta putând fi folosită în acest scop doar cu ocazia finalizării operațiunii vamale, obligație stabilită de lege în sarcina titularului operațiunii vamale.

Față de considerentele expuse, constatând că instanța de fond a soluționat cauza prin interpretarea și aplicarea greșită a dispozițiilor legale incidente, fiind aplicabile dispozițiile art.304 pct.(9) Cod procedură civilă, în temeiul art.312 al.(1) Cod procedură civilă, curtea va admite recursul părții Direcția Generală a Finanțelor Publice [redacted] și va modifica în tot sentința recurată, în sensul că va respinge acțiunea ca nefondată.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

ÎN NUMELE LEGII

D E C I D E

Respinge recursul declarat de Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale [redacted] cu sediul în mun. [redacted], str. [redacted], nr. [redacted] județul [redacted] în nume propriu și în reprezentarea Autorității Naționale a Vămirilor [redacted] împotriva sentinței nr. [redacted] din 08 decembrie 2009, pronunțată de Tribunalul [redacted] în dosarul nr. [redacted] 2009 în contradictoriu cu intimata-reclamantă [redacted] cu domiciliul în Comuna [redacted], sat [redacted], județul [redacted] ca tardiv formulat.

Admite recursul declarat de recurenta-pârâtă Direcția Generală a Finanțelor Publice [redacted] cu sediul în mun. [redacted], [redacted] nr. [redacted] județul [redacted] împotriva aceleiași sentințe.

Modifică în tot sentința recurată în sensul că:

Respinge acțiunea ca nefondată.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, azi, 13 Mai 2010.

Președinte,

Judecător,

pt. Judecător,

[redacted]
afiată în C.M. semnează,
președinte instanță